

כהן משיח פרק שלישי הוריות

4.

מסורת הש"ס

[illegible]

תוספות הרא"ש

[illegible][illegible]

משמע דליג ליה (ברשיי שלנו כתו ולא משום ראין הנוף תאב לו אל שקצים ורמשים אמאי הוי מין הא אכל פרעוש אחד דנפשו חומרת לנ

בן עמי: בשלום נקיה הוא דלל רחמ"ה
 אלה תורסו אל חמורכם, ומדלל חמור
 עשרה אל תיעבד להם. וכל עז ואשלי בכרתי
 בדכתי (בראשית יט) ותשכב את אחי וב
 ידוקומחתי חרבע דרוס. עשרה עובד
 שיש דוד עשרה ואשלי עשרה אל הוה
 עשרה עשרה דרמננן בן שלמה דהוה יל
 מתמנעמנע העמונית: ח"ר ואם נפס אהם
 חתמנע כנננע חמור הכרן. וכל כל ע"ה
 שפט נחמח דחשע דלל יבא כשה
 עשרה עשרה: לכל יל מעס חכר.
 נחמחי הוה וכלל נכר יל מעס חמל
 יחד לרון כפר ונאש יל חמל יחד
 לרון כשער: שיכל. לומר אלו אל
 חמל מעס הכרן הייחי אומר מעס

על העולם דבר עם שגגת מעשה יצא
 ופרט ענין שגגת מחשבה לחודיה יצא כשכה
 או שערירה כהדיוט: קמ'ל' מעט הארץ
 פרטת למשיח: דליתו מציח שגגת מעשה
 לחודיה כלל דליתו הארץ אקארמן בפרק דלעיל
 (א' יא) אלא משיח שאלן חטאו כשגגת
 הכדיוט שגגת מעשה: אלא משיח הא
 כשגגת מעשה הארץ מייחית: ומח' קא
 ממעטת מעשה הארץ מעט הארץ פרט לעליון:
 קמ'ל' אמינא. הוילין וחסא כשהוא הדיוט
 יקרי' כשכה או שערירה כהדיוט:
 יקרי' מעט הארץ פרט לגשאל דלית
 מציח כשכה או שערירה: אלא לרבנן
 דלעיל' בפרטת מעשה ומייחית דלית כשכה
 או שערירה דתמן (א' חטאו עד שלא נתמט
 וחסא) כשגגת מעשה הרי אלו כהדיוט: מאי
 אינא? למימר. דליתו: קמ'ל' אמינא נאמר.
 דקדמית פרט לגשאל: קמ'ל' אמינא נאמר.
 ולייחית או תברא לחי' וית קמא ולייחית
 כשכה או שערירה: קמ'ל' מעט הארץ
 פרטת לגשאל דכהא' ביונא לא מייחית
 שערירה או שערירה וכהא' ביונא נמי לא
 מייחית שערירה דהא לא ממטרפ' כלל.
 ולייחית הדין דלית למימר סלקא דעתך
 אינא? נאמר ולייחית שערירה חטאו
 דקרא קא מישחתי כשכה או שערירה:
 ובגוון שאלן הו' וית חטא כשהוא הדיוט
 נאמר ועבר. ונאמר חטאיו לעליון:
 אלא ספק חלב כשהוא הדיוט. דקא
 כסבור דקוין הו': ונאמר ונאמר
 ונאמר על פל' מעט. שער' י' לאמר שגגתה
 ספק חלב אכל: ספוק. מי מייחית אלא
 חליו או לא: מדיאשמי' נאמר. דקאמר
 שער' דקודק לכן הו' שוגגים אלא
 דקודק אלא חליו לא בהכרחי' אלא שגג
 חליו אלא ונאמר להם שגגתהם פטורים
 לעל' שגגתהם ונאמר דהשתא נתמט
 ונאמר דליתו לקרנן ונאמר אי שגגת נמי
 לקרנן ספק ופטור ואין מצינן אלא
 חליו: ונאמר כי אישטת' נאמר. היינו

למומר יר"ש בר יוסי אומר
שגננו לא שב בידעתו אינו
קרבן על הדם איכא בנייהו
הוא והא רבא אמר דכולי על
ונתחלף לו בשומן ואכלו קמץ
דהיתרא לא אכל דאיסורא ל
וסריפות שקצים ורמשים ושתי
מומר ואיהו מומר אוכל נבילא
דהרי זה מומר להכעיס דהרי זה
ורמשים ושתי יין נסך רבי יו
דרבנן מר סבר מדאורייתא הוי
הוי מומר פלגי בה רב אחא
איהו צדוקי לכל העובד עבודת
הוא וקא קרי ליה מומר התם
נשיא שבט כנחשון בן עמינדב

כיון דפקר כולי האי לשחות יין שנתנסך לעבודת כוכב
תנאי לקמן אכל פרוש אחד כו' א"ע דאין הגוף מתא
שום כל דבר ואפי' דבר איסור, אבל הבא דאחפך כולי

קרנן ידיה דכשהוא הדיוט
משיח מביא פר ונשיא מביא
דנודע לו משנתמנה דספק
דעל ספק חטאת קבועה בין

הוא דלא הא צעורר צערינהו ואילו צעורר
דקרייה בן עמי א"ל א'ל תצורם ואל תתגר
בם כלל אפילו צעורר לא א"ל חייא בר
אבאבן א"ר יהושע בן קרחה לעולם יקדים
אדאם דלבר מצוה שבשכר לילה אחת
שקרמה בבירה לעצור וכתה וקרמחה
ארבע דורות למלכות ע'תנו רבנן מ'מס
הארץ פרט למשיח מעם הארץ פרט לנשיא
והלא כבר יצאו משיח לידון כבר נשיא
לידון בשעיר שיכול משיח על העלם דבו
לעולם שגנת מעשה מכאי פר על שגנת מעשה
הלידה מכאי כשבו שעירה ח'ל מעם
הארץ פרט למשיח מעם הארץ פרט לנשיא
תינה משיח אלא נשיא בשגנת מעשה הוא
דמיתיי אמר רב וביד משניה דרבא הבא
עסקין כגון שאכל כוית חלב כשהוא
הדיוט ונתמנה ואח"כ נודע לו סלקא דעתך
אמינא נייתי כשבה או שעירה קמ"ל הניחא
לד"ש דאלו בתר דייעה אלא לרבנן דאולו
בתר חטאה מאי איכא למימר אלא אמר רב
דביד משניה דרבא הבא במאי עסקין י'סגון
ששאל חצי כוית חלב כשהוא הדיוט ונתמנה
והושלמו ואח"כ נודע לו סלקא דעתך אמינא
נצטרף ונייתי כשבה או שעירה קמ"ל בעא
מיניה דרבא מרב נחמן נשיאות מהו שתפסא
היכי דמי כגון שאכל חצי כוית חלב כשהוא
הדיוט ונתמנה ועבר והושלמו החם הוא
דלא מצטרף דאכליה פלגא כשהוא הדיוט
ופלגא כשהוא נשיא אבל הבא דאדי ואדי
כשהוא הדיוט אכליה מצטרף או דלמא לא
שנא מאי תפשוט ליה מהא ד'דאמר עולא
א"ר יוחנן יאכל חלב והפריש קרבן והמיד
ותחור בו הויאל ונדחה ידחה הכי השתא
ממיר ילא בר ארתי קרבן הוא האי בר
ארתוי אבל בעא מיניה רבי יורא מרב
ששת קרבן ספק חלב כשהוא הדיוט ונתמנה
ונודע לו על ספק מהו אליבא דרבנן דאולו
בתר חטאה לא תבעי לך דימיתיי אשם
תלוי אלא כי תבעי לך אליבא דרבי שמעון
דמאדאשתני לודאי אשתני לספק או דלמא כי
אשתני לודאי דאשתני קרבן דידיה אבל
השתא לודאי אשתני קרבן קרייה אמינא ליתיי
אשם תלוי תלוי ח'ל'ר מעם הארץ פרט

שום ר"ש^א אשר לא תעשינה בשנה ואשם
נביא קרבן על שנתנו מאי בנייהו א"ר ה
א כיון דמומר לאכול חלב לדם נמי מומר הו
א מומר לאכול חלב לא הו מומר לדם א
גמר סבר ר' כיון לתאבון אבל במיד מומר
ו מומר הוא תנו רבנן אכל חלב זהו מ
ין נסך רבי יהודה אומר אף הלובש כ
כ מ' מא קאמר אמר רבה בר בר חנה א"ר
צדוקי ואיתו מומר בדסתמו צדוקי ר' אומ
י ברבי יהודה אומר אף הלובש כלים מ
זומר דרבנן לא הוי מומר ומר סבר כלאים כ
בינא חד אמר לתאבון מומר להכעיס צדוקי ו
וכיכיס מיתבי אבל פרעיש אחד או יתוש אחד
אמר אטעום טעם דאיסורא ואיתו נשיא זה
ל' ימכל מצות ה' אלהיו ולהלן הוא אומר ר'

ואקומי ביין שנתנפך לעבודה כוכבים ומיהו קשה אפילו בנבלות מרוחות לו, וייל דלא אכל אלא פא כדקעה זאל לאויל נבלות וטרפות תדיר כדכתיב

קרנן ידידיה דכשהוא הדייט מביא כשהם או שצירה והשמה כי נתחמה משה מביא פר ונשיא מביא שציר: אבל הכא. כי נודע לו על ספק נדוע לו משנתחמה דספק חלז אבל: דלא אישטני קרנן ידידיה, דעל ספק חטאת קבועה בין כשהוא הדייט ובין כשהוא נשיא מביא אשם

מִתִּי. מִיָּקִים: מִשֵּׁשׁ סָפֵרָךְ. מִתִּי: מִתִּי
וְלֹא לֵב עַל הַסֵּר: פֶּטֶס לְמוֹמֶר: שֶׁאֵין
מִקְבָּלִין מִדֵּי: אֵלֶּה הֵכָּה כְּחוֹל כְּבִילֵם
לְהַטְוִן. דֵּר לֵב דֵּר לֵב שֶׁכֵּר הַיּוֹמָה אוֹכֵל
וְנִלְכַּט וְנִמְחַלֵּל וְנִמְחַלֵּל עַל חֵלֶב שְׂמוֹנָה
וְאֵלֶּה דִּסְכּוֹר שְׂמוֹנָה הוּא קָא מִיִּשְׁלָנִי
וְלִשְׁכַּסְוִי עַל הַחֵלֶב הוּא רִוְלָה לְחִיּוֹד
מִקְבָּל מִ"ק סָבֵר כִּיִּן לְהַטְוִן אֵלֶּה מִיִּשְׁלָנִי
מִתִּי הוּא וְיָקִים מִקְבָּלִין מִדֵּי וְר"ש
דֵּר יוֹסִי סָבֵר כִּיִּן דְּבִמְדוּרֵי אֵין מִשְׁכַּח
הַיּוֹמָה לֵב אֵין אִסּוּרֵי כֵּךְ מִיִּשְׁלָנִי
קִירְטָא נֵה וְלֵב מִמֵּר הוּא וְתִקְבָּלִין
מִדֵּי: קִמֵּי אֵלֶּה חֵלֶב שְׂמוֹנָה עַל מוֹמֶר
וְהִדֵּר תִּי לִחְזוֹה מוֹמֶר מִתִּי קִירְטָא:
לְכַסְיִם. לְחִיִּי לֵב הַיּוֹמָה וְאֵלֶּה אִסּוּרֵי:
דִּיִּסְכּוֹרֵי^[1]^[2] וְשִׁמְעוֹנֵי וְהַמְדִּיכִים:
אוֹכֵל כְּבִילֵם וְהַיּוֹמָה שְׁקִיִּים וְרִוְחִים
וְשִׁפְסֵי יוֹן כֶּסֶף. וְאִירֵי וְהִי אֲרוֹנִי
דְּבִרְכִּים שְׁהִסְפֵּי קֶלֶב כֶּסֶם וְדִלִּי לְהַכְּסֵי
הוּא עוֹשֶׂה וְשִׁמְעוֹ^[3] רַע הוּא: רַע יוֹסִי
כֵּךְ בִּי יוֹסֵד וְאִסּוּרֵי אֵין מְלֻכֹּס כְּלָאִים.

הרי זה מומר: **פ' אילנא** בין ת"ק
לכרי יוסף בן חבד יהודה כיון דלמחר
ת"ק כלל חבד הכי זה מומר מה לי
אוכל חלב מה לי לנכס כלאים אפדי
וארדי דלאריהאל אסור: ת"ק כר
כלאים דלאריהאל דומיא דחבד ויה מומר
דהיינו ארוב ביה חוט של למד וחוט של
פסחים יחד של פני כולו: ור' יוסף כר
אף הלכנס נמי כלאים דרבנן ארבי מומר
דהיינו אז שוע אז טווי אז נח דבכי
מפסדי יחד שטעטו שוע טווי ויה
דמלכרין תבססת דיה דף חסד: ורבנן
גזיר כחד מנייהו. שוע שמנאך כלחת
ושעס מהס לכד טווי שטעויה כלחת ותכפ
בו מיה תכסונו שפאן ארבי חסד
אחד של למד כנגד שטעויה אז חוט חסד
של פסחא כנגד למד דטלויה אסור
מדרבנן: **אמר** האוכל חלב ונכיליה
למחבין הכי זה מומר: **לכעיס**. דלית
ליה הימרא ואפי' הכי אכלי אסורא
דקרינן הוא **א' אכל פטעוש** או **אסוס**
דקרינן זה מומר. דהכל דחיל להכעיס
אף עבד דללו מיד דכר מיכל הוא
וקמי הכי זה מומר ואפי' דקרינן
ושאיל למחן דלמחר דלמחר אסור: הוא
לעולם איתא לך להכעיס דקרינן הוא
דקרינן איה טעמא דהוי מומר ולא הוי
אסור פטוס דקלמחר טעמא להכעיס
טעמא דאסורא שחאב לעטוס דכר
אסור ולא להכעיס אף עבד:
מה

ר' מעם הארץ יפרט
עשינה בשגנה ואשם^ה השב בידיעתו מביא קרבן על
מאי בנייהו א"ר המנונא מומר לאכול חלב ומביא
לדם נמי מומר היו ומ"ס י"דס מיהא שב בידיעתו
אלא הוי מומר לדם אלא הכא כאוכל נבלה לחאבון
אבון אכיל כבוד מומר הוא ומ"ס כיון דאילו אשכח
נן "אכל חלב זהו מומר ואזיהו מומר אכל נבילות
אומר אף הלושב כלאים אמר מר אכל חלב זהו
ורבה בר בר חנה א"ר יוחנן ה"ק "אכל חלב לחאבון
בסתמו צדוקי היה אומר אוכל "נבילה וטרפה שקצים
הלושב כלאים מאי בנייהו איכא בינייהו כלאים
ור' ומר סבר כלאים כיון דמפרסם אסוריה אפי' כדרבנן
מומר להכעיס צדוקי וחד אמר להכעיס נמי מומר אלא
קיש אחד או יתוש אחד ה"ו מומר הוא הכא דלהכעיס
סורא: ואזיהו נשיא זה מלך כו':^ה תנו רבנן נשיא יכול
הוי ולהלן הוא אומר "למען ילמד ליראה את ה' אלהיו

שוע ואינו טווי וארזו דמדאורייתא לא הוה כלאים עד שיהא שוע כל אחד לבד וטווי כל אחד ואחרי ארזו יחד. כפרית ועיקר¹²: ת"ד יכול נשיא שבט כנחשון בן עמינדב ה"ל טווי מצות ה' ליראה את ה' אלהיו. הך ברייתא מפרשה למתניתין דקמי איהו שניא זה מלך שנאמר מכל מ' אליו. ולא תימא ממשמעות כדא דרשב"י פמ"ל ולא דרובא כדאי תיובת ה' אליו: ה' אלתיך מכל מ' אליו.

מורה אור השלם

1. וְיִקְרָאתָ מוֹלַד בְּנֵי עֲמֹנָה לְאִשְׁרֵי
וְאֵל תִּתֶנָּה עִם כָּל אֶחָד מֵאֲשֵׁר
בְּנֵי עֲמֹנָה כִּי יִרְעֶה בֶן לִמְנֵי יוֹם
תַּחְתֵּיהֶם יִדְרֹשׁ: וְדָרְסָם י: כ
2. וְהָאֵם נִפְשָׁה תִּתְּנָה תַּחְתָּא
מִמֶּנּוּ עֲשֵׂהָ עֲשֵׂהָ תַּחְתָּא מִצֻּמָּת
י: אִשְׁרֵי לֹא תִשְׁתַּנֵּהוּ וְאִשְׁרֵי:
3. וְיִקְרָא י: כ
4. אִשְׁרֵי נְשִׂיא וְיִקְרָא וְנִשְׂאָה אִתָּה
מִכָּל מִצְוֹת י: אִלּוּהִי אִשְׁרֵי לֹא
תִּשְׁתַּנֵּהוּ בְּשִׁנְיָה וְאִשְׁרֵי:
5. וְיִקְרָא י: כ ב
6. וְהִתְקַדְּשׁ וְיִקְרָא כָּל בֶּן יִמְיָה
לְעֹמֶן עֲשֵׂה לִירֵאָה אֵת י: אִלּוּהִי
לְשֹׁמֵר אֵת כָּל דְּבָרֵי הַצִּוְּיָה הַזֹּאת
וְהָאֵם תִּתְּנָה הָאֵלֹהִי לְעֹשֶׂהָ:
7. וְדָרְסָם י: כ י

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

תוספות הרא"ש

שאין הנוף נהנה ודאי מין הוא.
הרמיה (דילן 1): ימי יהודה אומר
אף (על הכלאים) [הלוכס כלאים]
פרשני זיל דארישא קא ואמר אף
הלוכס כלאים כמו אוכל חל.
והרמיה זיל פירש דארישא קא
[הלוכס כלאים כסתמא הוי מין
כיון דלית ביה תנאה טפי מביאר
בגדים]. ומסתברא כפרשני (דילן):
כלאים דרובו כוון לבידס חל.

כלאים ודבוק כגון לבדים שדוק
לכר ונזי דהיינו שזור כל אחד לכר
ועליו וזהו להלן הוא אומר למען ילמד
ה' [אלהיו] שאין גביו אלא ה'
שם ואחד מלך ואחד הדיוט במשפט.

(א) חילוי ג'לל סחטתא חסס באלדו וילא נסיה ס' (ב) ב'יה נס' ס' (ג) ס' רל'ס ס'יה דנדא ס' (ד)